

Дѣдо Спиро, стариятъ вжди-
 чаръ, навечеръ слѣзе по пжте-
 ката къмъ зеления виръ надъ
 воденицата. Наведе се и напъл-
 ни съ вода гърнето, въ което
 щѣше да пуца рибкитѣ, за да
 ги отнесе живи въ къщи и да
 се виятъ на кравайчета, когато
 ги пържи въ тиганя. Сложи гър-
 нето на тревата, седна, натъкми
 си вждицата, набоде едно чер-
 вейче, за което мрѣнкитѣ щѣха
 да си даватъ душицитѣ и почна
 риболова.

Задъ воденицата се чуваха
 звънци на стадо. Слънцето тре-
 перѣше въ листата на върбитѣ
 и захождаше. Водни кончета
 препускаха по гладкия гърбъ
 на тихия виръ, а мрѣнкитѣ из-
 литахъ нагоре като птички, кри-
 летѣ имъ вмигъ изгарѣха на
 слънцето и тѣ падаха немошни
 пакъ въ водата.

— Всички ще ми дойдете въ
 гърнето, — продума дѣдо Спи-
 ро, — само пазете редъ, не

се натискайте! За всички има
 мѣсто въ моя тиганъ.

И като стисна пръжката на
 вждицата между колѣнетѣ си,
 той почна да си засуква нагоре
 ржавитѣ — да не ги мокри,
 защото довечера ще играе ту-
 палката по старата му гърбина.
 Баба Спировица на трѣгване
 му поръча да се върне чистичко
 облѣченъ.

— Хайде, първата! — про-
 викна се стариятъ вждичаръ и
 дръпна вждицата нагоре. На
 конеца увисна една пѣргава
 черна витска мрѣнка, съ чер-
 вени перки и очи като мѣни-
 стени зрънца отъ герданчето
 на луковитско девойче. Дѣдо